



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **ABL Brožek Leoš s.r.o.**, IČ 27162494, sídlem Chocenice 7, Břežany, zastoupený JUDr. Václavem Luřchou, advokátem, sídlem náměstí Jiřího z Lobkovic 2406/9, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. ledna 2017 č. j. 418/2016-110-SDNA/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. dubna 2019 č. j. 30 A 44/2017 - 63,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. dubna 2019 č. j. 30 A 44/2017 - 63 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce provozuje silniční motorovou nákladní dopravu. Při policejní kontrole jednoho z jeho vozidel provedené dne 10. srpna 2014 v pozdních večerních hodinách bylo zjištěno, že řidič měl na snímači otáček kardanové hřídele vozidla umístěný magnet, který tento snímač vyřadil z činnosti, a digitální tachograf tedy zaznamenával odpočinek i po dobu řízení. Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen „dopravní úřad“) proto se žalobcem zahájil správní řízení a rozhodnutím ze dne 24. listopadu 2014 č. j. JMK 100056/2014 žalobci uložil pokutu ve výši 149 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, jehož se žalobce dopustil tím, že nezajistil, aby jeho řidič v dopravě provozované

v rámci Evropské unie vedl řádně záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a údaj o době odpočinku, jak mu ukládá § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě ve spojení s nařízením Rady (EHS) č. 3821/85 ze dne 20. prosince 1985 o záznamovém zařízení v silniční dopravě. Řidič totiž ovlivňoval správnou činnost snímače impulsů KITAS digitálního záznamového zařízení (tachografu) nákladního vozidla s návěsem pomocí magnetu tak, že na kartu řidiče byl zaznamenáván odpočinek v době, kdy řidič prokazatelně řídil a byl za účelem provedení kontroly zastaven policejní hlídkou. Používání magnetu na tachografu označil dopravní úřad za velmi závažné porušení zákona. Dále zdůraznil, že pochybení žalobce má přesah i do unijního práva, přičemž členské státy jsou povinny postihovat porušení povinností vyplývajících z unijního práva dostatečně efektivními sankcemi. Nutnost uložit poutu ve výši, která bude citelným zásahem do majetkové sféry žalobce, vyplývá též z preventivního účelu správního trestání. Dopravní úřad též hodnotil, zda uložená pokuta nebude mít na žalobce likvidační dopad. Na základě těchto úvah dospěl k závěru, že pokuta ve výši nedosahující ani 30 % zákonné sazby je účinnou, přiměřenou a odrazující sankcí za správní delikt žalobce, kterou dopravní úřad ukládá i v jiných obdobných případech.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví formulačně upravil výrok rozhodnutí dopravního úřadu a snížil uloženou pokutu na 85 000 Kč, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Nepřisvědčil námitkám žalobce, že měl dopravní úřad při stanovení výše pokuty přihlížet k jejím sociálním dopadům (možnosti regresu žalobce vůči jeho zaměstnanci podle pracovněprávních předpisů) a že v jiných zemích Evropské unie jsou za typově stejné delikty ukládány mnohem nižší pokuty. Žalovaný neshledal relevantní ani námitku žalobce, že k porušení zákona došlo v důsledku individuálního selhání řidiče, který upřednostnil svůj zájem strávit co nejvíce času s rodinou v rozporu s pokyny žalobce. Stejně jako dopravní úřad označil žalovaný manipulaci s tachografem za velmi závažné porušení zákona. Konstatoval však, že za obdobné jednání se většinou ukládá pokuta kolem 85 000 Kč, a proto pokutu uloženou žalobci snížil na tuto částku, která dle jeho názoru působí preventivně i represivně a s ohledem na výsledek hospodaření žalobce za rok 2015 (zisk ve výši 4 624 707 Kč) pro něj není likvidační. Poukázal též na možnost požádat o rozložení pokuty do splátek či o posečkání s jejím placením podle § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který věc postoupil místně příslušnému Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jenž žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Přisvědčil žalobci v tom, že by bylo vhodné, aby žalovaný označil přesnou část výroku rozhodnutí dopravního úřadu, do níž rozhodnutím o snížení pokuty zasáhl, v daném případě však pouhé konstatování snížení pokuty bez tohoto upřesnění nezpůsobilo nesrozumitelnost rozhodnutí žalovaného, neboť dopravní úřad žalobci uložil jedinou pokutu a bylo zřejmé, že se změna týká právě jí. Dále krajský soud dospěl k závěru, že odůvodnění výše pokuty v rozhodnutí žalovaného odpovídá požadavkům vyplývajícím ze zákona i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Snížení pokuty oproti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný odůvodnil svou praxí v jiných obdobných případech. Konkretizoval je sice až v řízení před krajským soudem, důvod pro snížení pokuty je však z jeho rozhodnutí zřejmý, navíc šlo o postup ve prospěch žalobce. K přiměřenosti uložené pokuty krajský soud připomněl, že jde o otázku spadající do oblasti správního uvážení, z jehož mezí žalovaný uložením pokuty nedosahující ani

pětiny zákonem stanovené horní hranice nevybočil. Nešlo ani o pokutu zjevně nepřiměřenou, pročez krajský soud nevyhověl návrhu žalobce na moderaci sankce.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Trval na tom, že žalovaný nepřihlédl k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody, jak mu ukládá § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě. Zdůvodnění, proč žalovaný stěžovateli uložil pokutu právě ve výši 85 000 Kč, je zcela nepostačující a nelze z něj zjistit, proč žalovaný přistoupil ke snížení pokuty původně uložené dopravním úřadem. Stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá význam řádného odůvodnění ukládané sankce. K argumentu krajského soudu, že žalovaný zohlednil výši pokut ukládaných v obdobných případech, stěžovatel uvedl, že každý případ je zcela individuální a odůvodnění ukládané sankce by tomu mělo odpovídat. Ve stěžovatelově případě žalovaný nepřihlédl k okolnostem případu, především k tomu, že stěžovatel chtěl svému zaměstnanci umožnit strávit společný víkend s rodinou, čehož tento zaměstnanec zneužil. I přes skutečnost, že je odpovědnost tuzemského dopravce za porušení § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě absolutní, považuje stěžovatel uloženou pokutu za velice nespravedlivou. Organizuje veškerou dopravu tak, aby jeho zaměstnanci nebyli nuceni zkreslovat údaje o jízdách a přestávkách a zohledňuje předpisy Sdružení automobilových dopravců. V daném případě šlo o selhání řidiče jako jednotlivce, který upřednostnil své soukromé zájmy nad zájmy svého zaměstnavatele, za což by neměl být stěžovatel jakožto zaměstnavatel sankcionován více než v nepatrné míře.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se na straně 8 svého rozhodnutí zabýval závažností spáchaného správního deliktu a konstatoval, že mu není známo, že by byla způsobena nějaká škoda, zohlednil tedy kritéria stanovená v § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě. Zdůvodnil i snížení pokuty oproti rozhodnutí dopravního úřadu, k němuž přistoupil s ohledem na sankce ukládané za obdobné jednání v jiných případech, přičemž svou správní praxi doložil v řízení před krajským soudem. Ukládání stejných sankcí v obdobných případech považuje žalovaný za důležité, protože neexistuje sazebník pokut a jedná se tak o účinný nástroj žalovaného pro sjednocování rozkolísané praxe dopravních úřadů rozhodujících o správních deliktech v prvním stupni. Skutečnost, že stěžovatel chtěl svému řidiči umožnit strávit víkend s rodinou, jej nezavazuje odpovědnosti za správní delikt, lidský přístup k zaměstnancům nemůže jít na úkor bezpečnosti silničního provozu, jež je tak důležitým zájmem, že převáží i nad rizikem, že případné svévolné protiprávní jednání řidiče půjde k tíži dopravce.

[6] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovateli na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[8] Podle § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, se při stanovení výše pokuty přihlíží *k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody*. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že je třeba zohlednit, zda pokuta s ohledem na majetkové poměry pachatele správního deliktu pro něj nebude likvidační (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. dubna 2010 č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS. To však neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoli ze své účinnosti. „Aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2018 č. j. 7 As 133/2017 - 47).

[9] Lze též připomenout, že „*ukládání sankcí za správní delikty (přestupky a jiné správní delikty), a tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení a zda toto volné uvážení nezneužil [...]* Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlídnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2009 č. j. 6 As 62/2008 - 129).

[10] Nejvyšší správní soud dospěl ke stejnému závěru jako krajský soud, a sice že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedeným požadavkům na odůvodnění výše pokuty dostál. Podrobně odůvodnil, proč považuje správní delikt stěžovatele za velmi závažný [znemožnění kontroly režimu práce řidiče, ohrožení bezpečnosti silničního provozu, zmínění použití klamného přístroje schopného pozměnit záznamy v příloze IV. nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1071/2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě, mezi nejzávažnějšími porušeními právních předpisů], věnoval se době trvání protiprávního jednání (z povahy věci je lze prokázat pouze v době kontroly) a konstatoval, že mu není známo, že by byla zjištěným protiprávním jednáním způsobena jakákoliv škoda. Žalovaný si dále zjistil majetkové poměry stěžovatele (výsledek hospodaření za rok 2015) a s ohledem na ně konstatoval, že uložená pokuta nebude mít pro stěžovatele likvidační důsledky. Nejvyšší správní soud též podotýká, že prvostupňové správní rozhodnutí a rozhodnutí vydané v odvolacím řízení tvoří jeden celek (rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 31. října 2010 č. j. 6 As 161/2013 - 25). Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tak třeba číst společně s odůvodněním rozhodnutí dopravního úřadu, který se ve vztahu k uložené pokutě věnoval některým dalším otázkám (především naplnění účelu správního trestání z hlediska individuální a generální prevence a povinnosti členských států ukládat za delikty s přesahem do unijního práva dostatečně efektivní sankce).

[11] Žalovaný též dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč oproti rozhodnutí dopravního úřadu snížil uloženou pokutu – odkázal na svou správní praxi v obdobných případech. K námitce stěžovatele, že každý případ je třeba posuzovat přísně individuálně, Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány sice nesmějí mechanicky ukládat za porušení stejného zákonného ustanovení stejné pokuty, nelze však ani připustit, aby byly v důsledku do extrému vyhnané individualizace rozhodování ve skutkově podobných případech ukládány velmi odlišné sankce. Taková situace by byla v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu i s obecným požadavkem na předvídatelnost rozhodování orgánů veřejné moci (k legitimnímu očekávání vyvolanému správní praxí srov. především usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. července 2009 č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS). V tomto ohledu odkazuje Nejvyšší správní soud na vyjádření žalovaného, který se právě prostřednictvím změn výše pokut ukládaných prvostupňovými dopravními úřady snaží sjednotit praxi, která je dle jeho zjištění značně různorodá.

[12] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že rozhodnutí žalovaného není ve vztahu k výši uložené pokuty nepřezkoumatelné, a kasační námitka stěžovatele důvodná není.

[13] Nejvyšší správní soud však přesto nemohl kasační stížnost zamítnout.

[14] Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, dopadající na oblast materiálně pojímaného trestního práva, tedy včetně trestání správního, se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.

[15] Pokuta v dané věci byla uložena v souladu se zákonem účinným v době, kdy byl čin spáchán, i v souladu se zákonem účinným k datu napadeného rozhodnutí žalovaného (2. ledna 2017). Později, po podání žaloby, však došlo v relevantní právní úpravě ke změnám. Novelizací zákona o silniční dopravě provedenou zákonem č. 304/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, byla s účinností od 4. října 2017 snížena horní hranice pokuty za správní delikt (nyní přestupek) spáchaný stěžovatelem z 500 000 Kč na 350 000 Kč [§ 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném od 4. října 2017]. Vedle toho nabyl dne 1. července 2017 účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

[16] Nutno říci, že stěžovatel tuto námitku v průběhu řízení před krajským soudem ani v kasační stížnosti nevznesl. Nutno také konstatovat, že jde svou povahou o (později nastalou) nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného (ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních svobod), že soudní řád správní je vystaven na koncepci přezkumu napadeného správního rozhodnutí jen v rozsahu žalobních bodů (a podobně v kasačním řízení jen v rozsahu kasačních námitek), což v případě námitek nezákonnosti (nezpůsobuje-li

nicotnost rozhodnutí) platí bezvýjimečně [srov. § 76 a § 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a konečně že podle § 75 s. ř. s. je napadené správní rozhodnutí přezkoumáváno vzhledem ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, což je logické, neboť jde o následnou soudní kontrolu zákonnosti rozhodování ve veřejné správě.

[17] Přesto podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. listopadu 2016 č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, jsou krajské soudy povinny přihlížet ke změně právní úpravy, která nastala po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je-li pro pachatele příznivější. A to, zda této povinnosti dostály, pak má podle rozšířeného senátu zkoumat Nejvyšší správní soud také z úřední povinnosti.

[18] Šestámu senátu Nejvyššího správního soudu tedy nezbyvá než konstatovat, že krajský soud při posuzování, zda není pokuta uložená stěžovateli zjevně nepřiměřená, vycházel ze znění zákona o silniční dopravě, které v době jeho rozhodování již nebylo účinné a zároveň bylo pro stěžovatele méně příznivé, neboť stanovilo přísnější výměru sankce za stěžovatelem spáchaný správní delikt. Krajský soud totiž uvedl, že stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 17 % horní hranice zákonné sazby (částka 85 000 Kč tvoří 17 % z částky 500 000 Kč). Ačkoli si lze představit, že pokuta uložená stěžovateli by i po změně právní úpravy obstála jako přiměřená (respektive nikoli zjevně nepřiměřená ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s.), takovou úvahu krajský soud neučinil.

[19] Krom toho, dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu považovala odpovědnost dopravce za správní delikty podle § 35 odst. 2 zákona o silniční dopravě spočívající v nezajištění splnění určité povinnosti za odpovědnost za výsledek bez možnosti liberace. V rozsudku ze dne 24. ledna 2008 č. j. 9 As 36/2004 - 59, č. 1533/2008, k tomuto závěru Nejvyšší správní soud dospěl výkladem slova „zajistit“, definujícího povinnost dopravce, jejímž porušením je naplněna skutková podstata deliktu podle citovaného ustanovení, a s ohledem na skutečnost, že zákon o silniční dopravě (na rozdíl od řady jiných předpisů upravujících správní delikty) neobsahoval žádné liberační důvody. Druhý z těchto předpokladů však s účinností zákona o odpovědnosti za přestupky přestal platit. Tento zákon zrušil dosavadní dvojkolejnost správního trestání a zavedl pro právnické osoby obecnou možnost zprostit se odpovědnosti za přestupek (nové označení zahrnující i dřívější správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob). Podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky: *(1) Právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. (2) Právnická osoba se nemůže odpovědnosti za přestupek zprostit, jestliže z její strany nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku.* Na první pohled není zřejmý důvod, proč by citované ustanovení nemělo dopadat i na přestupky právnických osob spočívající v porušení zákona o silniční dopravě. Krajský soud tuto otázku ve svém rozhodnutí pominul, i když měla zjevnou souvislost se žalobním bodem, v němž stěžovatel namítal, že se snaží organizovat dopravu tak, aby dostál zákonným požadavkům, a v daném případě šlo o individuální pochybení řidiče, který nerespektoval stěžovatelovy pokyny.

[20] Nejvyšší správní soud nicméně nepovažuje za vhodné, aby možnost zproštění stěžovatele odpovědnosti za přestupek podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky posoudil s konečnou platností již v tomto rozsudku. Jde totiž o rovinu, v níž se případ dosud neposuzoval a účastníci řízení se k ní nijak nevyjadřovali (na rozdíl od případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. června 2019 č. j. 6 Afs 60/2019 - 43). S ohledem na význam předestřené problémy je navíc žádoucí, aby k ní jako první zaujal krajský soud komplexní stanovisko, jež by následně mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat na základě výhrad vznesených jedním z účastníků řízení v případné kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť krajský soud v rozporu s právním názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2013 - 46, k použití čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod v soudněsprávním řízení, nepřihlédl ke změně právní úpravy po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, která se – alespoň v abstraktní rovině – jeví pro stěžovatele příznivější. Pominul totiž pozdější snížení horní hranice zákonné sazby pokuty a pominul také, že s účinností zákona o odpovědnosti za přestupky byly do právního řádu zavedeny obecné liberační důvody pro přestupky právnických osob, což zpochybňuje platnost závěrů dosavadní judikatury, která chápala odpovědnost provozovatele za správní delikt podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě jako odpovědnost absolutní, a otevírá otázku, zda by se v daném případě mohl stěžovatel v souladu s § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky zprostit odpovědnosti za přestupek podle citovaného ustanovení zákona o silniční dopravě.

[22] Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.), v němž bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V projednávané věci to znamená, že krajský soud poté, co účastníkům řízení umožní vyjádřit k nově nastolené právní otázce, v první řadě posoudí možnost zprostit se odpovědnosti za přestupky podle zákona o silniční dopravě z důvodů vymezených v § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dojde-li k závěru, že posledně uvedené ustanovení je aplikovatelné i na přestupky v silniční dopravě, a je tedy na místě přehodnotit pojetí odpovědnosti za tyto přestupky vyplývající z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 36/2004 - 59, posoudí, zda v případě stěžovatele ke zproštění odpovědnosti za přestupek došlo. To bude pravděpodobně vyžadovat dokazování, neboť doposud se zjišťování skutkového stavu na opatření přijatá stěžovatelem k zajištění splnění povinnosti podle § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě nezaměřovalo (neboť to nebylo nutné). Není vyloučeno, že za tím účelem bude třeba vrátit věc žalovanému, neboť si věc může vyžádat zásadní doplnění dokazování.

[23] Pokud krajský soud důvody pro zproštění stěžovatele odpovědnosti za přestupek neshledá, zůstává k posouzení přiměřenost pokuty uložené stěžovateli v kontextu nižší zákonné sazby podle § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném od 4. října 2017 (a to se zohledněním nových kritérií pro určení výměry správního trestu

podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky), jíž se krajský soud rovněž v rušeném rozsudku nevěnoval.

[24] V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu